

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE REDDING VAN NEPTUNUS

toneelspel voor de jeugd

door

Jef Boden

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2009
Nr.1826

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd. Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE REDDING VAN NEPTUNUS* op te voeren moet de naam van auteur *JEF BODEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2009/220/021

ISBN 978-90-385-10682

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/Jef Boden

www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(19 à 25 spelers)

ARCHEOLOGEN :

NATASJA
GILLIAN
JONAS
MATTHIAS

VOGELSPOTTERS :

LAURA
STIJN
NIKKI
INNE

MAKELAARS :

IVAN
SOFIE
GITTE

NEPTUNUS
AMBTENAAR

TELEVISIEPLOEG :

FABIAN
NIELS
MAHYAR

AGENTEN :

JARNE
JORDY
WESLEY

PICKNICKERS :

deze twee groepjes kunnen gespeeld worden door de televisieploeg en de agenten

DECOR

Op het podium staat een oude waterput. Op de achtergrond struiken en bomen: een verwilderd bosje.

(Het groepje archeologen/schattenzoekers komt op met een metaaldetector die af en toe piept. Dan wordt er een restje metaalafval gevonden: een blikje, een kroonkurkje... Een van de leden stopt dat in een blauwe PMD-zak die ze meedragen.)

NATASJA : Hier.

GILLIAN : Wacht.

JONAS : Is het wat?

MATTHIAS : Oud ijzer, maar niet van de juiste soort.

JONAS : 't Schijnt dat oud ijzer veel waard is.

MATTHIAS : Daar ga ik me niet mee bezighouden.

(een eindje verder)

NATASJA : Hier. Hier zit nog wat.

GILLIAN : En?

JONAS : Niks bijzonders.

MATTHIAS : Opgeruimd staat netjes.

(Wanneer de archeologen verdwijnen, verschijnt een groepje vogelspotters. Ze turen de horizon af. Af en toe noemt iemand de naam van een vogel waarop een ander in een notitieboekje een streepje zet. Of iemand wijst en een ander tuurt met een verrekijker in de verte.)

INNE : Een meeuw.

STIJN : Merel.

NIKKI : Duif.

STIJN : Wat hebben we al?

INNE : Kraaien.

STIJN : Dat blad ziet zwart van de streepjes.

NIKKI : Ik begrijp niet waarom dat beschermde vogels zijn. Je ziet niets anders meer.

INNE : Ze leven van afval.

STIJN : Hoe meer afval, hoe meer kraaien.

NIKKI : Of betekenen meer kraaien dat mensen nog meer afval weggooien?

STIJN : Mmmm. Wat nog?

INNE : Meeuwen. Mijn blad ziet zwart van de streepjes.

STIJN : Een paar merels.

INNE : Ganzen. Canadese ganzen. Egyptische ganzen. En toch al vijf witte.

NIKKI : Duiven.

STIJN : Een roodborstje.

INNE : Twee reigers.

STIJN : Hadden we vorig jaar geen ijsvogeltje?

INNE : Dat is al twee jaar geleden.

NIKKI : Waarom zie je sommige vogels haast niet meer?

INNE : Waar zou je nu nog een ijsvogeltje vandaan moeten halen? Heb jij nog een winter gezien?

NIKKI : Hebben die echt ijs nodig?

STIJN : Het zijn niet alleen die ijsvogels. Je ziet van alles minder.

NIKKI : Een grutto?

INNE : Nog niet gezien.

STIJN : Wulpen.

INNE : Nop.

NIKKI : Een kempiaan.

INNE : Dat is al jaren geleden. Ik denk van voor mijn geboorte.

(De vogelspotters wandelen verder, verdwijnen. Iets later komen de makelaars op. Ze bekijken keurend de omgeving rond de put. Je ziet ze schatten, wijzen, denken hoe ze de grond kunnen verdelen, een weg aanleggen en vooral veel gebouwen optrekken.)

IVAN : Dit is ideaal.

SOFIE : Zo vlak bij het centrum.

GITTE : Hoeveel bouwplaatsen zouden dat zijn?

IVAN : Beter appartementen. Die brengen meer op. We laten in het midden een paar bomen staan en dat noemen we dan het park. Meer hebben mensen niet nodig om in te geloven.

SOFIE : Ze denken aan die bomen en kopen het nu.

GITTE : Maar straks is alles weg. Bijna.

IVAN : Als er maar veel parkeerplaatsen zijn.

SOFIE : Al die stoere auto's. Misschien moeten we de weg niet eens verharderen: dan denken ze echt dat ze met hun jeeps in de wildernis rijden.

GITTE : 't Is toch geen natuurgebied?

IVAN : *(haalt schouders op)* Neen. Kijk. Zie je die put? honderd jaar geleden stond hier een boerderijtje. Dat is alles wat ervan overblijft.

SOFIE : *(haalt flesje uit jaszak, drinkt en werpt het in de put)* Zo krijgen we nog vlugger toelating. We zeggen dat we het boerenerf gaan herwaarderen.

GITTE : Koop uw plekje rond het erf: klinkt goed.

IVAN : Kies uw erf goed.

(Laura verschijnt)

SOFIE : Dat doen we: een paar bulldozers en ons jaar is goed.

GITTE : Alleen nog toelating krijgen.

IVAN : Laat dat maar aan mij over.

SOFIE : Pas op. Een of andere snotneus.

GITTE : Wij ben jij?

LAURA : Euh...

IVAN : Sta je ons af te luisteren?

LAURA : Neen.

SOFIE : Heb je iets gehoord?

GITTE : Ik heb jou al eens eerder gezien.

LAURA : Op school?

IVAN : Daar zien ze mij al lang niet meer. Zal ik jou eens wat vertellen: wat echt opbrengt, (gebaar geld) leren ze je niet op school.

SOFIE : Wat kom je hier zoeken?

LAURA : De kortste weg naar huis. Ik woon daar.

IVAN : Zie je wel. Dat kan niet beter. Hier een weg.

LAURA : Een weg?

SOFIE : Vergeet dat maar. Voor jou heeft dat geen belang.

GITTE : Hij zei gewoon: wij zijn weg. Ga jij maar netjes je huiswerk maken.

(Makelaars af, vogelspotters terug bij de nog wat aangeslagen Laura)

NIKKI : He, goed dat je nog gekomen bent.

STIJN : Je hebt niets gemist.

LAURA : Jullie hebben wat gemist.

STIJN : Wat heb je gezien? Toch een ijsvogel?

LAURA : Hebben jullie die rare figuren niet gezien?

NIKKI : Ja, en?

LAURA : Die willen hier een weg aanleggen.

INNE : Een weg?

NIKKI : Ben je zeker?

LAURA : Ze vroegen wat ik hier deed. Ik vertrouwde het niet en zei dat ik op weg naar huis was en toen zei één van die figuren dat hij gelijk had dat er hier een weg moest komen.

NIKKI : Zeker van?

INNE : Goed gehoord?

STIJN : Heb je 't nog gevraagd?

LAURA : En toen zei een ander dat ik dat niet goed gehoord had en dat zij weggingen.

INNE : Je ziet toch zo dat die niet te vertrouwen zijn.

NIKKI : De maffia.

STIJN : Die leggen toch geen wegen?

INNE : Die verkopen drugs en wapens.

NIKKI : En vastgoed.

STIJN : Wat?

LAURA : Huizen waarin ze hun geld witwassen.

INNE : Van mij hebben ze ook eens een briefje van tien euro gewassen. Daar zat weinig

voordeel in.

NIKKI : Neen, ze gebruiken de winsten van hun drugs om huizen te kopen en dan ziet dat er stilaan uit als een propere belegging.

INNE : Oh.

NIKKI : En dat gaan ze hier doen?

STIJN : Waren dat echt maffiosi?

LAURA : Van die weg ben ik zeker.

NIKKI : Dan moeten we ze tegenhouden.

INNE : Weet jij hoe?

(Terwijl ze nadenken, verschijnt het clubje schattenzoekers)

NATASJA : Ha, de vogeltjesclub.

LAURA : Hoi, de snuffelaars.

GILLIAN : Nog wat opgepiept?

STIJN : Nog wat gezien?

JONAS : Wat niet door de lucht vliegt, zit in de grond.

(geluid detector)

MATTHIAS : Wacht, hier. *(Raapt iets op, werpt het weg, toevallig belandt het in de put)*

NIKKI : He, niet weggooien.

NEPTUNUS : *(vanuit de put)* Auw.

(Ze staren verbijsterd naar de put. Wat er ingegooid is, komt er terug uitgevlogen. Na wat gemompel en gekreun verschijnt er eerst een drietand en dan een boze Neptunus.)

NEPTUNUS : *(dreigend met drietand)* Wie gooide dat?

MATTHIAS : *(Stapje achteruit)* Ik.

NEPTUNUS : Waag dat nog eens. Dan kom ik uit mijn put. Het is niet omdat ik slaap

als doornroosje dat er geen fatsoenlijker manier is om me wakker te maken.

INNE : Toch niet met een kus?

NATASJA : Wie bent u?

NEPTUNUS : Wie bent u? Zie je dat niet? Hebben ze jou dat niet geleerd? Jij gaat toch naar school? *(Pauze)* Of zijn jullie slaven?

GILLIAN : Slaven?

NEPTUNUS : Dat leg ik niet uit. Dat is beneden mijn stand.

LAURA : Neemt u het ons niet kwalijk, maar we hebben u nog nooit gezien.

JONAS : Moeten we u kennen?

NEPTUNUS : Natuurlijk moeten jullie mij kennen. Wie kent er Neptunus niet?

STIJN : Neptunus?

MATTHIAS : Neptunus . . . de echte?

NEPTUNUS : Hoe? De echte? Natuurlijk ben ik de enige echte. Zo groot is mijn familie niet. Ken jij soms nog een andere?

MATTHIAS : Maar, Neptunus, de god van de zee.

NEPTUNUS : Aha, dat weet je toch.

MATTHIAS : Die hoort toch bij de Romeinen?

NEPTUNUS : Ja. Die hebben mij mooi in de steek gelaten. De helden. Zo vlug ze dachten dat er Germanen arriveerden, hebben ze het op een lopen gezet. Gevlucht. En ik zat hier in deze put. Op bezoek in een legerkamp. Ik steek even de voeten in het water en wanneer ik weer boven kom, zijn de stoere jongens verdwenen. Die put was het enige wat er van het kamp overbleef.

NIKKI : Was hier echt een kamp?

INNE : Van de Romeinen?

NEPTUNUS : Ja.

NATASJA : En jij bent de Neptunus van de Romeinen.

NEPTUNUS : Dat zei ik toch al.

LAURA : Man, dan ben jij echt oud.

GILLIAN : Heel oud.

STIJN : Meet eens. *(Wijst naar de metaaldetector)*

JONAS : Hij zit toch niet vol ijzer?

STIJN : Zijn drietand. *(Meet)*

NEPTUNUS : He, daar blijf je af.

JONAS : Die is echt oud zeg.

NIKKI : Je zou het niet zeggen als je hem goed bekijkt. Zijn haar. Zijn baard.

NEPTUNUS : (*snuivend*) Goden blijven eeuwig jong.

NATASJA : En sinds het vertrek van de Romeinen zit jij hier in deze put?

INNE : Beetje zielig: zo lang zo alleen.

NEPTUNUS : Valt nog mee. Tijd bestaat voor ons niet. Alleen ... (*wijst naar de afvalsluier aan zijn drietand*) wat ik allemaal op mijn hoofd krijg.

LAURA : 't Is erg.

STIJN : Heel erg.

NEPTUNUS : Soms troost ik me met de gedachte dat het nog slechter kan. Een neefje van mij zit aan de andere kant van Latijns-Amerika in de zee.

GILLIAN : Je gaat toch niet zeggen dat de Romeinen...

NEPTUNUS : Hij zit vast in een drijvende afvalberg. Iets als een ijsberg: boven water zie je haast niets maar onder water zit je goed gevangen. Zo'n 100 miljoen ton afval: ballen, blokjes, flessen, verpakking. Als het maar van plastic is. Dat is dus niet van de Romeinen.

JONAS : Maar zijn de Romeinen echt zo ver geweest?

NEPTUNUS : Mijn neef wel. Dan mag ik niet klagen.

NIKKI : Wacht. En als ze die put volgooien?

NEPTUNUS : Vol?

INNE : En hier een weg aanleggen?

LAURA : Alles omhakken en verkavelen.

MATTHIAS : We moeten ze tegenhouden.

NATASJA : De plannen dwarsbomen.

GILLIAN : Bekendmaken voor het te laat is.

STIJN : We jagen ze weg!

JONAS : Een koekje van eigen deeg.

NIKKI : Maar hoe?

NEPTUNUS : Daar weet ik misschien iets voor. Luister, maar voorzichtig, niemand mag het horen. Kom wat dichterbij.

(Allen rond de put, fluisterend smeden ze plannen)

NEPTUNUS : Akkoord.

MATTHIAS : Dat doen we.

INNE : Maar aan niemand vertellen.

NATASJA : We hebben een wachtwoord nodig.

LAURA : Als je iets wil vertellen, gebruik je dat.

GILLIAN : Doe eens een voorstel.

JONAS : Iets met Neptunus. Je zegt: Neptunus, en dan antwoordt de ander: ave, hij zal ons redden.

NEPTUNUS : Dat is veel eer, een erkenning, maar valt dat niet op?

MATTHIAS : Je zou gelijk kunnen hebben.

STIJN : We moeten het een beetje vermommen. Als je nu eens vraagt: is dat daar geen Neptunusvogel?

NEPTUNUS : Een Neptunusvogel?

STIJN : En het antwoord is: beetje rare vogel toch.

NIKKI : Valt dat niet op?

NATASJA : De camouflage is goed.

NEPTUNUS : De echte Neptunus. Ze moesten het weten.

INNE : En het is ons plan. En wie weet dat zo'n vogel helemaal niet bestaat?

GILLIAN : Ons geheim.

LAURA : Afsproken, en nu naar huis.

ALLEN : Tot ziens.

(Neptunus is als enige achtergebleven.)

NEPTUNUS : Het kan nog goed komen. 't Zijn nog echte kindertjes, maar er zit wat in. Nog te jong om burger te zijn, maar de verantwoordelijkheid is herkenbaar. Het zullen toch geen slavenkinderen zijn. Lang zal het niet duren voor ze met het plan beginnen. Ik duik maar even onder. *(Neptunus in put)*

(Een drietal zomers geklede toeristen komt op met een koelbox. In de buurt van